

Јово Миладић

О П Р О С Т И

*Свијет мој сагори кад му се не вратим
И не кренем узводно гори у предање
И биљним оком тужну птицу пратим
И циједим сузу из камена ко једино имање!
Свијет мој сагори кад му се не вратим*

*Опрости, земљо што још трепти моје срце у брдима!
Опрости, шумо и ваздуху ако вас повриједим!
Опрости, водо, опрости, ватро, што ме још има!
Опрости, небо и грома што као ваша мета бдим!
Опрости, земљо што још трепти моје срце у брдима!*

*Опрости, јаво, и ти сну, опрости!
Опрости, страху, радости, и надо!
Чезњо и пјено! Тамнице, Опрости!
Моћи страшна! метафоро! смијеху!
Опрости, невидљиво! видљиво, опрости!
Опрости смијеху! убијено и живо!
Високо и ниско! слободо, опрости!
Опрости, изгубљено! обећано, опрости!
Опрости, звијездо! пепео, опрости!
Опрости, јаво, и ти сну, опрости!*

*Опрости, смрти што ме још има!
Опрости, пријатељу! робијо, опрости!
Прољеће и ружо! и сунце, опрости!
Звери лијепа! годишта, и свима
Опрости! Ријечи, и љубави! и душо, опрости!
Опрости! опрости! што ме још има!*

Ц В И Ј Е Т У

Гле! У ноћ! О трагични цвијете!
Зар не путујеш? Оком и ватром
У мрачном предјелу. Гдје је
Прољеће? Сунце ли слутити?

Море ли сањаш опасно и љуто
Гдје је бродолом? Запамћено мјесто
Од зла одвикаваш. Срце клоне!
У путању мириса што заходи?

Срце клоне! Гле! У ноћ!
О трагични цвејете! Зар не путујеш?
Гдје је прољеће? Сунце ли слутити?

Крила ластавицу хоће да напусте.
Можда ради цвијета који не путује
У ноћ и непознато. Шума да сагори.
Па да се раздани биљу и планини.

Срце клоне! Гле! У ноћ!
О трагични цвијете! Зар не путујеш?
Гдје је прољеће? Сунце ли слутити?

Да л трулиш кад чезнеш
Ил те свјетлост маме?
Висока? Кад ти се анђео удвара
У твом неименованом лику. Зауостављен!

Ко зна дал путујеш? Можда?!
Можда нас једноставно, опет,
Нешто вара? Ради нас самих
Па се тјешимо. О страшни цвијете!

Срце клоне! Гле! У ноћ!
О трагични цвијете! Зар не путујеш?
Гдје је прољеће? Сунце ли слутити?

*****

КО ТАЈНА И ЧУЋЕЊЕ ПЈЕСМА СЕ ЈАВЉА

Из ријечи ко да шума излијеће
Која несрећну љубав измишља
Љубав са смијехом помијешана
Комета што у заборав ниче!
Ко тајна и чуђење пјесма се јавља

Шума која пристаје на злочин
Кад нам огрује срце и очи
Да повјерујемо у све ко у пјену
У маглу која ће убрати смијех изнад вода!
Ко тајна и чуђење пјесма се јавља

Шума која одбија и прима мудрост
Док једе земљу и вјечност претвара у сјенку
Нико је не види кад птице заледи
Залуд питаш сунце: кад ће бити прочитана?
Ко тајна и чуђење пјесма се јавља

Питаш шуму: Зашто си осуђен?
Музике има у свакој ријечи!
Док неко куне земље тајни јој јек
Шумо! књиго немила: зар си бродолом?
Ко тајна и чуђење пјесма се јавља

Јеси ли слабост шумо: свијет у невољи?
Храброст забрањена? О несрећни саучесници
Вријеме узлијеће! Лажни нас ваздух храни
Пуцај у наше Јутро! Цвијет је у засједи!
Ко тајна и чуђење пјесма се јавља